

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a dark, textured top. The man has short dark hair and is wearing a white t-shirt. They are both looking at each other with soft expressions. The woman's hand is gently touching the man's face.

IVANA ONDŘIOVÁ

MILOVANIE

PO
MEXICKY

MOTÝL

IVANA ONDRIOVÁ

MILOVANIE

PO
MEXICKY

Copyright © Ivana Ondriová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © Margarita Borodina/Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-97-9

IVANA ONDŘIOVÁ

MILOVANIE

PO
MEXICKY

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prológ

Ten sviniar mi stále nedal pokoj, dokonca ani teraz nie, keď som už bola vysoko v oblakoch.

Vzdialená od neho a tej jeho „slobodnej“ Ameriky niekoľko tisíc kilometrov. Za oceánom, v bezpečí...

Lebo sa mi v hlave doslova zakorenil. Zaplnil celú moju myseľ a ja som sa veľmi bála, že tak urobil už navždy.

„Mi único amor!“

Znovu som ho počula.

„El verdadero amor.“

Šepkal tie svoje španielske vyznania o tom, že som jeho jediná skutočná láska...

Také hovadiny!

Prehltla som žľč a márne potláčala trpkosť v ústach. Bola neznesiteľná.

V okamihu, keď lietadlo smerujúce z Viedne, dosadlo na rolovaciu dráhu malého košického letiska, som mala pocit, že som hádam zatrpknutá celá. Od hlavy až po strpnuté nohy.

A nebolo to len tým letom, ani mojím stavom.

Bolo to všetkým.

Tým, čo som v Amerike nechala, a čo som si niesla domov. Predpokladala som, že toho hnusného strachu sa nezbavím. Neustále ma sprevádzal, bola som ním normálne infikovaná!

Lietadlo zastavilo, pilot čosi zahlásil, ľudia okolo mňa zatlieskali, letušky sa postavili k východom so širokánskym úsmevom na perách. Usmievali sa preto, lebo sme zostali nažive? Alebo preto, že mali po šichte? Alebo bol úprimný? Bolo mi to jedno, ledva som ich vnímala. Naslepo som si rozopínala bezpečnostný pás a načiahla som sa po svojej príručnej batožine.

Moju myseľ stále zamestnával on.

„Mi querido, Karo!

Karo, nikdy nie Karolína, nikdy nie Karolin, len Karo.

Vtedy to znelo tak prekliato zamilovane. Krásne a uveriteľne. Teraz mi to prišlo ako výsmech. Jeho výsmech. Nielen to Karo, ale každý jeden jeho bozk, dotyk, každé vyznanie lásky, lebo bolo falošné ako rozladené piano.

Mala som vedieť, že s ním nemám budúcnosť.

Že je to len mexické pobláznenie, klam... Dofrasa, niečo nebezpečné!

Vstala som a podobne ako ostatní, aj ja som úzkou uličkou prešla k dverám lietadla a potom vykukla do daždivého košického popoludnia.

Zima ako v psinci. Vlhko, veterno, v porovnaní s Kaliforniou skutočne ako zlý sen. Len čo som vystrčila nos z dverí, vlasy som mala v momente prilepené o čelo a blúzku na prsia, akoby bola mojou druhou kožou. Cez ten lejak som sotva dovidela na budovu oproti, všade boli len obrovské kvapky dažďa a sivé bezútešné mračná. Ozaj pekné privítanie na domácej pôde po viac ako dvoch rokoch.

Ale fantasticky korešpondujúce s mojím roztriešteným vnútrom.

Hlavne, že tie letušky za mojím chrbtom sa ešte stále tak oslivo usmievali... Ako našponované, akoby boli platené len za ten úsmev a niekto im počítal minútu po minúte, počas ktorých ho udržia rovnako široký.

Zahrešila som na to nemožné počasie, rodné mesto, na tie pekné slečny v kostýmčekoch leteckej spoločnosti, aj na toho mizerného chlapa v mojej hlave.

Ach, Miguel, ty bastard!

Kiežby som ti nikdy nenaletela. Tebe a tej tvojej mexickej láske!

A kiežby po mňa na letisko neprišiel otec...

Zbadala som ho v okamihu, keď som konečne opúšťala vestibul, ťahajúc za sebou svoj nový ružový kufor. Ohromujúco pískal na špinavej dlažbe, až som sa za svoj hlučný príchod na Slovensko hanbila ako pes.

Vrástla som do zeme, keď som ho videla kráčať oproti.

Tiež bol prekvapený a neisto sa ku mne približoval.

No vyzeral dobre...

Zošedivel len minimálne, možno tak na sluchách, mierne nad čelom, čo mu vlastne pristalo. Dokonca mu na tom čele ani nepribudlo vrások.

Takže som ho až tak netrápila, ako vždy horekovala mamka v telefóne. A lanárila ma späť.

Dva roky.

Nevideli sme sa viac ako dva roky.

Dokonca sme sa aj počuli málo, lebo ho zakaždým premohlo akési rozčarovanie a aj zlosť.

Ale čo teraz?

Po takom čase?

Odpustil mi už? Že som zdrhla zo školy, z tej jeho milovanej medicíny, ktorá bola vlastne jeho a nie mojím snom, a odišla do Ameriky? Rýchlo, bez toho, aby som mu dala čo len malinkú možnosť vyhovoriť mi to?

Podľa jeho vážneho výrazu na tvári asi nie.

Neprešlo ho to...

„Karolína...“ Vytisol zo seba, len čo stál predomnou.

V tej chvíli sa na krátky okamih zastavil čas. A všetko okolo nás. Boli sme tu len my a tie naše zdráhavé pohľady.

Dokonca sme ani nežmurkli.

Bože, bol to môj otec a ja som sa ostýchala.

„Vitaj.“ Znovu šepol. A akosi zvláštne vykrivil ústa.

A potom vytiahol ruky z tesilových nohavíc a normálne mi ich položil na pás, že ma objíme.

Neodstúpila som, len tam tak laxne postávala.

Zatiaľ vehementne mlčala.

Až keď bol ten jeho pohľad na nevydržanie, plný očakávania a otázok, až potom som vstúpila do jeho náručia a odpovedala mu, hoci len chabým:

„Čau.“

Sálalo z neho teplo, cigarety a voda po holení.

Tak voňal vždy, aj predtým.

Jeho košela bola tou zmesou rôznorodosti nasiaknutá po posledný gombík, rovnako ako ja mojím mexickým pobláznením.

Sťažka som mu dopadla na hrud' a bruchom sa obtrela o to jeho.

Vtedy strípola ruky mu na mojich bokoch oťaželi. Boli ako železo a neuveriteľne ma tam pálili. Zdreveneli mu hádam aj vlasy, lebo sa na ňom odrazu nepohlo absolútne nič.

Bolo mi jasné, že práve pochopil, čo som doteraz vedela len ja. To moje tajomstvo, ktoré som si so sebou niesla z Kalifornie.

Posledné dni sa to už nedalo skrývať a môj útek z Ameriky bol nevyhnutný.

Prudko ma od seba odtiahol a znovu na mňa upriamil pohľad svojich sivých očí.

Priam kričali ďalším sklamaním.

„Si tehotná...“

1. kapitola

Vkročil do Carly's bistra o pol druhej popoludní rovnako ako včera, deň pred tým, pred týždňom. Tanečným krokom, s úsmevom, v ktorom žiarili vybielené zuby, s rukou v zadnom vrecku neskutočne ošúchaných, spraných riflí.

Mal v nich taký ohromne sexi zadok, až to bolelo. A nedalo sa naň nedívať.

Čierne vlasy si nedbalo stiahol gumičkou vzadu na krku, čo mu dodávalo ozaj nefalšovaný vzhľad roztopašného frajera, takého nebezpečného chlapca, ktorého by chcela azda každá baba zaujať.

Na brade a lícach si nechal mierne strnisko, aby zase nebol príliš uhladený. Stačili vlasy.

Na tých lícach mal aj také chutné jamky. Aj teraz tam boli, len čo na mňa pozrel. Tými čiernymi očiskami. Mexickými.

Celý bol taký.

Mexický....

Miguel.

„Hola, Karo.“

Podišla som k nemu s kávou v niekoľkokrát denne dolievanej sklenenej kanvičke, teraz poloprázdnej, opätovala som mu úsmev, lebo bol nákazlivý ako chrípka a podala mu jedálny lístok.

Vzal si ho, stále pozerajúc len a len na mňa, akoby ho ten náš jedálny lístok absolútne nezaujímal.

„Ako vždy, bella extranjera...“

Nezalistoval v ňom, nemusel, len mi znovu pripomenul, že som stále cudzinka, hoci podľa neho krásna, a vrátil mi menu. Lebo práve to vravela jeho španielčina...

Že som krásna cudzinka.

Tak som sa pobrala do kuchyne nahlásiť jeho objednávku na Anti-Pastu a chvíľu pobudla v teple, smrade a hluku, aby som jeho návštevu rozdýchala. Bolo mi jasné, že tu nie je kvôli jedlu...

Bože, koľkokrát ma to už lákal na nočné rande?

Desaťkrát? Pätnásť?

Tou angličtinou so silným španielskym prízvukom, tým mexickým šarmom, prosiacimi očami, ktoré zakaždým vraveli, že som pekelná európska netýkavka, že ho toľko odmietam, čo si on predsa nezaslúži?

Nočné rande.... Vo Phoenixe. S neznámym Mexičanom.

Ani vo sne!

Strčili mi do rúk tri taniere s rozbífom, sendvičmi a tým jeho chvejúcim sa syrom, so salámou, s olivami a artičokmi, a pokynuli smerom k prednej časti preplneného bistra.

O pár minút som bola znovu pri ňom. Zabodol sa do mňa očami a mala som silný pocit, akoby ma nimi vyzliekol komplet donaha a podľa svojich predstáv si v hlave vymodeloval moje prsia, zadok, nohy...

Presne tak sa tváril. Akoby som pred ním stála len v cisárových nových šatách.

„Gracias.“ Poďakoval, zavzdychal, oblizol si jazykom vrchnú peru, pohladil ma pohľadom a na to ma nevelmi rád pustil k ďalším zákazníkom.

Cítila som, ako ma pozoruje.

Ako sa preto Carly, moja šéfka, ktorá teraz stála v lietajúcich dverách do kuchyne s rukami vbok, hnevá.

Ako na mňa dievčatá od baru zazerajú a čosi si šepkajú, také hnusné závistlivé slová. Lebo Miguel bol fešák. Vysoký, urastený, taký tajomný.

A ich si nevšímal!

Jasné, lebo boli ako on. Zväčša tmavé a preňho ničím výnimočné. Američanky, ktoré preňho neboli až takým lákadlom, lebo mal ich v celom Phoenixe mraky. Mohol si vyberať na každom kroku na ulici.

No moje svetlé vlasy, biela pleť a zelené oči v boji o jeho pozornosť vyhrali.

„Dnes, Karo?“

Pristúpil k pokladni, aby zaplatil.

Presne o päť minút pol tretej.

Rovnako ako po ostatné dni.

Nablokovala som jeho Anti-Pasti s nepokojom v duši, ktorý rástol každým jeho ďalším dráždivým pohľadom.

„Nie...“

„Zajtra?“

„Nie!“

„Tak kedy, belleza?“

„Už by si to mal vedieť,“ odpovedala som mu svojou takmer dokonalou angličtinou, podávajúc mu pokladničný doklad.

„Sí?“ zatiahol.

„Sí, sí...“ odvrkla som, nechala ho vydolovať doláre z koženej peňaženky a rýchlo utekala preč. Odpratať zo stola, utrieť ho, poopraviť plastové stoličky. Všetko možné, len nech ho nemám blízko seba a necítim jeho silnú, omamnú vôňu.

Práve som vyrovnávala soľničku s koreničkou, keď som zacítila na predlaktí jemný dotyk niečej ruky.

Nemohla byť nikoho iného...

„Sí znamená áno? Mám nádej? Hádám v piatok?“

Vzdychla som, ruku si z jeho zovretia vytrhla a bojovne som vystrčila bradu.

„Miguel. Bez šance, okej?“

„Nepáčim sa ti?“

Prevrátila som oči.

„O to nejde.“

Našťastie na mňa niekto kričal s ďalšou objednávkou. Utrla som si dlane do utierky zastrčenej za pásom, vzala tácku so šálkou od kávy a špinavým tanierom od Anti-Pasty a vykročila za rozhorčeným hlasom.

A Miguel šiel za mnou ako môj tieň.

„O čo ide? Bojíš sa ma?“

„Mám sa prečo?“

„Karo, nikdy! Som ako anjel.“

Musela som sa zachichotať. Miguel vyzeral všelijako, ale ako anjel rozhodne nie. Tmavý ako noc, urastený, záhadný. Doriti, Mexičan...

Akí sú vlastne Mexičania? Premýšľala som, no nenapadla mi nijaká odpoveď. Lebo som ich nepoznala. Iba tohto tu... Z videnia.

Bol taký lákavý.

„Dovoľ mi dokázať ti to. V piatok... Prídem sem po teba. O koľkej končíš?“

Vedel to, nechápala som, prečo sa teda pýta.

„Vyzdvihnem ťa, priveziem späť. Ako porcelánovú bábiku. Vezmem ťa na svoje burritos.“

„Na tvoje burritos?“ nechápala som.

„Sí, na moje...“

Aha, došlo mi. Burritos bola mexická špecialita.

Odvrátila som sa od neho a prikročila k stolu s mladým bozkávajúcim sa párom.

„Vybrali ste si?“

„Ja áno, chcem teba, Karo. V piatok. Na burritos. V reštaurácii môjho strýka pri Peak parku. Už sa z toho nevykrútiš.“

Nevykrútila som sa. Nestihla. Kým som totiž strávila, že hovorí o podniku svojho strýka, a stihla čokoľvek namietnuť, už bol preč. Ostal po ňom len zvuk zvončeka nad dverami, za ktorými sa stratil ako duch, a tá pekelne vábna vôňa, čo mi štekľila nos ešte dlho po jeho odchode.

A ostal aj môj strach miešajúci sa s očakávaním.

Teda mexické rande.

Bozkával ma vo svojom červenom camare. Neskutočne nenásytne a skúsene, lebo zrejme mal dostatok praxe so všetkými Američanami, ktoré sa mu tu v meste iste často ponúkali.

Bola polnoc, vysvietený Phoenix nám nakúkal do okien a žltkasté neóny z jeho ulíc odhaľovali naše červené tváre a telá tisnúce sa k sebe na kožených sedadlách.

Ani som nevedela, ako sa to vlastne stalo. Že som bola odrazu na jeho hrudníku, že ma hladkal po vlasoch a jazykom blúdil v mojich ústach.

Chutil salsou a tortillou, rovnako ako ja. A to burritos mi ešte stále ležalo v žalúdku, hoci sme ho skonзумovali už o ôsmej. Mal veru poriadne grády.

Po chvíľke už Miguel prerývane dýchal a svoje vzrušenie absolútne nezakrýval. Srdce mi tlklo ohlušujúcou silou a dych sa zasekával, lebo som bola vzrušená aj ja.

A to bolo pekelné nebezpečné.

„Karo...” šepkal pomedzi stony.

V hlave mi blikala červená, nech sa od neho konečne odtrhnem. Že to prosto nejde. Nemôžem. No naďalej som ho nechala, nech mi gniavi ústa svojimi perami a strniskom sa mi šúcha o bradu.

„Sí, ó, sí....“

Jeho španielčina bola teraz celkom výrazná. Zdala sa mi dosť smiešna a vášnivá zároveň. Nedalo sa jej odolať, jemu sa nedalo odolať.

O chvíľku dlaňami zablúdil k mojim prsiam, ktoré sa ledva schovávali v letných šatách, čo som si na dnešný večer obliekla. Boli krátke, odvážne a teraz som usúdila, že hlúpe. Rýchlo mi ich totiž vyhrnul na stehná a odhalil nahú pokožku. Bez toho, aby sa s mojím odhaľovaním vôbec nejako natrápil.

A vtedy, keď som nad holými kolenami pocítila najprv chlad a o sekundu doslova pálenie jeho prstov, som sa rozhodla stopnúť ho.

„Nie... Miguel.“

„Nie?“ vytisol zo seba pomedzi ďalšiu várku horúcich vlhkých bozkov. „Čo nie?“

„Toto nie....“ Odsunula som mu ruku z tesnej blízkosti svojich nohavičiek. Už takmer šmátral pod ich bavlnenou látkou.

„Ale ja ťa chcem, Karo.“

„Odvez ma domov, prosím,“ povedala som mu na to.

Odmlčala som sa.

Miguel začal, potom čosi zašomral a tresol rukou do volantu.

„To myslíš vážne?“

„Áno.“

„Teraz?“

„A čo si si myslel? Je to naše prvé rande, Miguel!“

Oči mu zaiskrili. Jasne v nich potláčal zlosť, ktorá mi však prišla zbytočná. Nemohol predsa odo mňa chcieť nič viac ako zopár bozkov.

„Nepoznám ťa.“

„A chceš ma poznať? Bude ešte ďalšie rande?“

Tajomne som sa usmiala a hlavu odvrátila k oknu dverí. Stále som sa chvela. Možno to bolo tými skromnými šatami, alebo jeho pohľadom, ktorý na mňa upieral. A možno strachom, čo bude ďalej.

Chcela som, aby niečo bolo?

Doma v Košiciach, pred svojím odchodom do Ameriky pred 26 mesiacmi, som nechala svojho Erika. Boli sme spolu takmer rok a pol. Asi sa aj ľúbili, asi... Bolo to intenzívne, no také mladické. Na moje počudovanie plánoval so mnou Erik prežiť nasledujúce obdobie v spoločnej domácnosti, čo ma dosť vystrašilo lebo u mňa sa čosi také automaticky viazalo s plánovaním a prípravou sobáša.

A tak som zutekala...

Od neho aj z tej otcovej medicíny.

Ticho, rýchlo, tajomne. Vedela som, že tým väčšinu ľudí sklammem. Vlastne všetkých.

A teraz som sedela v červenom, nablýskanom, typicky americkom aute s počerným Mexičanom. Nevedela som o ňom takmer nič, len že má mäkké vábne pery, úžasný úsmev, tie najčernejšie oči, divokú krv a spolu s rodinou svojho strýka vlastní reštauráciu mexických špecialít Los Taquitos. A predsa som premýšľala, že by sa tie bozky mohli opakovať aj častejšie...

„Karo...“

Mykla som plecami, no neobrátila sa smerom k nemu.

Bože, ale lákal ma. Tým svojím zvláštnym čarom, ostrou vôňou, tým, ako veľmi ma chcel.

Znovu sa za mnou natiahol. Jasne som zboku videla jeho ruku, ako pomaly mieri k môjmu ľavému boku.

„Aká si krásna! Anjelská, tie tvoje vlasy, oči...“

Áno, šlo mu to dokonale, to vábenie. Bolo mi jasné, k čomu smeruje.

No odolala som a trvala na svojom.

„Poďme už, Miguel.“ Povedala som takmer prosebne.

„Zajtra vstávam do práce. Je priveľmi neskoro.“

Keď čosi zavrčal, stuhla som a s obavami sledovala odraz jeho tváre v skle. Nazdávala som sa, že len tak neustúpi, že keď už raz začal s bozkami a objatiami, keď už bol tak blízko môjho lona, nebude chcieť prestať, vlastne nebude chcieť, aby prišiel o všetko to, čo si predstavil, že dnes so mnou na svojich sedadlách urobí.

Na moje počudovanie, šťastie a aj radosť však Miguel odrazu naštartoval. No kým sa odlepil od obrubníka pred Los Taquitos, urobil ešte niečo. Nahol sa nad sedadlo smerom dozadu, zašmátral tam rukami a potom mi pred nos strčil ružu bielu ako sneh.

Nechápala som, odkiaľ ju vyhrabal.

Nechápala som, čo to má znamenať.

A nechápala som ani seba, keď som tú ružu po minúte váhania prijala.

Lebo tým sa to všetko začalo.

O dva týždne som bola doňho celkom zbláznená. Veď bodaj by aj nie. Obdarúval ma ako princeznú, krmil s tým ich tacos a chili con carne, zabával historkami z rodného Puerto Vallarta, a ja ani neviem prečo, som si ho vždy predstavila s tým širokým klobúkom na hlave a nikdy nie ako súčasť nejakého ich mexického gangu, ktoré boli také povestné a svinsky pretkané mafiou a pred ktorým ma asi po mesiaci začala moja šéfka vystrihať.

„Vláčiš sa s tým Mexičanom, Karolin?“

Mlčala som a ďalej nakladala na tácku pripravené jedlá.

„Kým sa sem chodil najesť, bolo to okej...“ pokračovala šéfka.

„Stále sa sem chodí najesť,“ namietla som a tanečným krokom sa pobrala k stolu číslo 12 umiestnenému pod oknom.

„Chodí sem len kvôli tebe.“

Keď som sa vrátila, majiteľka bistra dobiedzať neprestala.

„Pozoruje ťa, a keď sa na teba pozrie iný chlap, dusí v sebe zlosť. Ty ju nevidíš, ja áno. Nie je to muž pre teba,“ sucho konštatovala.

„A nie je to ani dobrý muž.“

„Lebo nie je Američan?“

Videla som, ako som ju urazila, ako sa prudko nadýchla a zaískrili sa jej oči. Asi som to prepískla. Ale šlo o Miguela, a ten bol predsa všetko iné, len nie zlý. Ako to mohla povedať? Ona sa s ním nebozkávala, nedostala od neho ružu a krásne slová obdivu.

„Iba ti radím. Nechcem ti zle, to mi môžeš veriť. Len otvor oči, Karolin. Otvor oči!“

Neotvorila som ich.

Načo aj?

S Miguelom mi bolo krásne. Tancovali sme v akomsi odľahlom, zastrčenom bare pri pesničke od Barbary Mori, popíjali mochito, smiali sa a znovu bozkávali. Bolo to ako z niektorej z tých sladkých mexických telenoviel. Miguel bol sladký... Bezprostredný, zábavný, hlučný a ľahkovážny.

A ja tiež.

O pár dní sme sa ruka v ruke prechádzali po Piercovom parku. Bola horúca noc, jemný vánok mi dvíhal skladanú červenú sukňu, štekľil ma na holých predlaktiach a zakrádal sa do vlasov. A Miguel si ma tisol k boku a šepkal mi do ucha slová lásky.

„Te quiero, mi amor.“

To mi bolo jasné. Že ma chce. Vraavel mi to už viac ako mesiac, lákal ma už 5 týždňov. Privádzal do vytrženia, mámil a vzrušoval. Skúšal, no ktorý by neskúšal?

„Miguel, pomaly, okej? Máme čas.“

„Sú dve hodiny v noci.“ Namietol.

Zboku som sa naňho usmiala. Jasné, vždy všetko chápal po svojom.

„Veď to... Najvyšší čas rozlúčiť sa.“

„Karo...“ akosi unavene vzdychol. „Ublížuješ mi. Ešte ťa nemôžem pustiť.“

Zastal kdesi pri stromoradi tesne pred parkoviskom, doslova ma strhol k sebe a v okamihu sa mi prilepil na pootvorené ústa.

„Vidíš, že to nejde?“ šeptal medzi nádychmi.

Rukami mi hladil chrbát, boky, neskôr zadok, bokmi sa krúživým pohybom pritískal o tie moje. Nechala som ho... Cítiať, ako nás mesiac nad hlavami vytrvalo pozoruje a ako sa ma aj ten snaží varovať.

Pred tým, čo príde.

„Neopúšťaj ma. Nie túto noc... Karo. Poďme ku mne, prosím.“

Chabo som pokrútila hlavou. Nič to však preňho nemohlo znamenať, žiadne odmietnutie, lebo bolo také slabé, že ho ani nezaregistroval.

Naopak, ďalej ma náruživbo bozkával, až som mala pocit, že sa roztopím od tej horúčavy, ktorá mi stúpala z nôh do hlavy. Jeho ruka mi nežne vošla do vlasov, uvoľnila ich z vrkoča na temene a doslova sa do nich vnorila až po korenie. Druhou ma držal za zadok, ktorý občas stisol medzi prstami.

Keď sa to stupňovalo a ja som mala pocit, že sa už inak nedá a je to vlastne celkom prirodzené, zavzdychala som a celkom pohľadáky sa Miguelom nechala viesť k jeho chevroletu zaparkovanému niekoľko desiatok metrov pred nami.

Naštartoval.

A odrazu mlčal, akoby ma nechcel nejako vystrašiť, teraz miesto slov mi iba hladil koleno a druhou rukou šikovne manévroval po poloprázdnych cestách vo Phoenixe.

O pätnásť minút zastal na Osborn Road pred nevelkým jednopodlažným domom so živým plotom vysokých tují.

Roztriasla som sa.

A predsa ho hlúpo nasledovala až k vstupným dverám.

„To je tvoj dom?“ ktosi sa opýtal miesto mňa.

„Môjho strýka.“

„Toho, čo má Los Taquitos?“ zatiahla som piskľavo.

Usmial sa, pohladil ma po tvári a nemo prikývol. Potom dom odomkol a bez toho, aby rozsvietil čo len malinkú lampu, ma viedol k úzkemu schodisku, po ktorom ma ťahal na vrchné

podlažie s ukazovákom na perách naznačoval, nech som čo naj-tichšie, aby sa v izbách okolo nik nezobudil.

Videl moje zaváhanie na poslednom schode. A cítil vlhkú dlaň, ktorá sa v tej jeho odrazu šmýkala, taká som bola z toho, čo sme plánovali, nervózna.

Miguel na mňa prenikavo pozrel, pohladil ma po líci a pokúsil sa moje roztrasené vnútro upokojiť. Potom pokynul k akýmsi dverám na východnej strane poschodia.

„Neboj sa, mi querido, bude to krásne.“

Bolo.

Miloval ma pomaly, citlivo, nežne.

A klamlivo... Na to som prišla až neskôr.

Hladil mi celé telo, jazykom láskal hroty prs, lono a stehná. Zvíjala som sa na chladných obliečkach veľkej postele červenej spálne a dúfala som, že nepatrí jeho tete a strýkovi, a že na ich paplónoch nezanecháme stopy nášho milovania.

„Mi amor, mi querido,“ šepkal, kým prirážal.

Vzdychala som mu do ucha, prijímala jeho rytmus a ochotne som sa mu prispôbovala. Škriabala som ho po šlachovitom chrbte a hladila mu plecيا, ktoré mal napnuté do posledného svalu.

Nechala som ho robiť oboje, šepkať mi svoje vyznania aj milovať ma, až kým mi neklesol na hrud', spotený a vyčerpaný. A potom sa mi nadtľho zahľadel do očí, pričom tie jeho skutočne vraveli, že ma ľúbi.

Uverila som mu.

2. kapitola

„Áno,“ prisvedčila som a očakávala, že ma otec okamžite pustí, odstúpi odo mňa, akoby som mala mor, a potom odíde. Ako som ja odišla toho 20. apríla 2011 v treťom ročníku medicíny.

No zatiaľ sa nikam nechystal.

„To mamu zabije.“

„Nie... nezabije. Povedala som jej to.“

„Aha...“ sucho poznamenal. „Tak to je fajn.“ Ubolene sa obzrel okolo seba ani nezakrývajúc, ako ho mrzí, že bol znovu z niečoho vynechaný. „Kolký je to už mesiac?“

Prišlo mi trápne, že sa s ním o tom zhováram. Bola by som radšej, ak by sa ma opýtal, ako sa po takom dlhom čase mám, aká bola Amerika, ako je možné, že si domov nesiem len jediný kufor... veru, ako to bolo možné?

Lebo som Phoenix opúšťala nečakane a pekelné rýchlo. Aby sa o tom Miguel nedozvedel. Aby ma nehľadal, neklamal, nesnažil znovu zlákať k sebe.

A aby sa nedozvedel, že s ním čakám dieťa!

Posledné týždne som sa schovávala u priateľky Tiny v Bakersfielde. Ako tak v bezpečí. No Miguel ma doslova strašil v každom jednom sne, lebo bol tak blízko. Stačilo mu prejsť sedemsto kilometrov na svojom chevrolet. Radšej som sa preto po pár týždňoch poznačených neustálym premýšľaním čo ďalej, zbalila, objednala si letenku do Viedne, hoci stála majland a potom prsto letela domov. K mame.

„Štvrtý.“ Ticho som mu odpovedala.

Akoby pochopil, že je neskoro, nejako to zmeniť, ísť na potrat, hoci ja by som na to nikdy nepristala.

Nikdy!

Zabiť vlastné dieťa...

Aj napriek tomu, že boli dni, keď som k nemu absolútne nič necítila, nenačúvala jeho potrebám, neuvedomovala si ho, až kým ma niektoré rána neprinútilo utekať k záchodovej mise.

Premáhala ma totálna apatia. Apatia voči vlastnému dieťaťu... lebo sa mi tak veľmi spájalo s tým špinavcom.

Ale zabiť ho? Jeho otec by si to zaslúžil. No to nevinné stvorenie nie.

Otec prudko vydýchol a doslova sa mi pred očami zmenšil o pár centimetrov. A tiež zostarol o niekoľko rokov.

Ešte chvíľu otáľal, akoby zvažujúc, či sa to všetko ozaj stalo a je to pravda, no potom predsa vykročil smerom k východu, ťahajúc za sebou ten môj pískajúci kufor.

Lialo stále.

Až tak, že keď som zastala pod strieškou pred budovou letiska a pozrela sa na ten hustý dážď, mala som chuť vrátiť sa do slnečnej Kalifornie, ktorá bola taká horúca a jagavá.

No bol tam Miguel.

Otec vytrvalo kráčal k preplnenému parkovisku, vôbec na mňa nečakal a nekontroloval, či ho nasledujem.

Šiel vpred s ohnutým chrbtom, nervózne obchádzajúc množstvo dáždnikov a uponáhľaných ľudí, čo ich držali nad hlavami.

Zamrzelo ma, že pre mňa dáždnik nepriniesol.

No potom som si zahryzla do jazyka. Mala som mu byť predsa vďačná. Za to, že po mňa aj napriek všetkému prišiel.

Ale možno to teraz oľutoval. Po tom zistení...

Otvoril dvere na našej modrej fabii a pokynul mi, nech sa usadím. Potom mi zložil kufor na zadné sedadlo, lebo som predpokladala, že ten jeho je plný somarín, ktoré zakaždým znášal na záhradku v Šaci, nasadol a na prvýkrát naštartoval.

„Vie o tom?“

Ledva som ho počula. Priveľmi som sa sústredila na Košice za mojím oknom.

„Hm?“

„Vie o tom? Ten chlapec?“